

Arrest

nr. 262 716 van 20 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de Guatemalteekse nationaliteit te bezitten. De heer C.B.E.A. (hierna: eerste verzoeker) verklaart geboren te zijn in 1992. De heer C.J.M.G. (hierna: tweede verzoeker) verklaart geboren te zijn in 1990.

1.2. Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 25 september 2019. Op 1 oktober 2019 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 13 april 2021 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 21 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.5. Ten aanzien van de heer C.B.E.A. (hierna: eerste verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guatemalteekse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw moeder, broer, twee zussen en neef M. (M.G.C.J., CGVS xxx, O.V. xxx) in zone 4 gelegen in de stad San Juan Sacatepequez. In San Juan Sacatepequez zijn zowel de bende MS13 als bende 18 actief. De groepering 'georganiseerde burens' is eveneens aanwezig. U werkte sinds 2017 in het call center 'Teluz International'. U begaf zich altijd met het openbaar vervoer naar uw werk.

Ongeveer drie jaar geleden, in 2018, viel een groep van de georganiseerde burens jullie woning binnen. Ze waren op zoek naar een persoon die jullie niet bekend is en sloegen M. terwijl ze hem naar de verblijfplaats van deze persoon vroegen. Ze trokken ook foto's van M.. Andere burens van de wijk werden toen ook geslagen door deze mannen. Uzelf was niet thuis. Nadat ze jullie woning verlieten kende M. geen problemen meer met de mannen in kwestie.

Enkele maanden na het incident dat M. kende, stond u op de hoek van uw huis met enkele neven toen drie personen gekleed zoals de georganiseerde burens jullie benaderden. Ze waren op zoek naar een bepaalde persoon. Ze vroegen wat jullie daar deden, waarop jullie antwoordden dat jullie niks deden. De personen sloegen u in het gezicht. Uw neven werden niet geslagen.

Nadat u stopte met uw werk op 23 augustus 2019, zag u dat u enkele gemiste oproepen had van een onbekend nummer. U belde de persoon in kwestie niet terug. De volgende dag, op 24 augustus 2019, kreeg u een eerste dreigbericht waarin uw onbekende belagers u vroegen waarom u niet antwoordde. Ze zeiden dat ze wisten waar u werkte, wat uw uurrooster was en dat u goed verdiende. Hierop besliste u om diezelfde dag na het werk klacht in te dienen bij de politie in San Juan Sacatepequez. De politie verwees u door naar het Openbaar Ministerie waar u twee dagen later, op 26 augustus 2019, naartoe ging. Kort hierop kreeg u een bericht van uw belagers waarin stond dat ze wisten dat u naar de politie was gegaan en dat u uw klacht diende in te trekken, gezien ze u anders zouden vermoorden. Uw belagers zeiden u eveneens dat indien u niet zou antwoorden, ze schade zouden berokkenen aan M.. Op 26 augustus 2019 werd ook M. voor een eerste keer gecontacteerd door hen door middel van een oproep die hij niet beantwoordde. De volgende dag, op 27 augustus 2019, werd hij eveneens bedreigd omdat hij niet antwoordde. Hij ging diezelfde dag eveneens naar het politiekantoor om klacht in te dienen. Hierna ging hij eveneens naar het Openbaar Ministerie. Kort hierop vroegen jullie belagers aan M. een betaling van 50.000 Quetzales. M. werkte hierna nog enkele dagen. Op 29 augustus 2019 begaf u zich een tweede keer naar het politiekantoor om zich te informeren naar de stand van zaken. De politie antwoordde u dat ze de zaak aan het onderzoeken waren. Na uw bedreigingen te hebben gekregen werkte u nog enkele dagen.

Gedurende de hele periode van 23 augustus 2019 tot en met 19 september 2019 kregen u en M. op bijna dagelijkse basis berichten en/of oproepen van uw belagers. Noch u, noch M. hebben hun oproepen of berichten ooit beantwoord.

Midden september verhuisden M., u en uw familie met wie jullie samenwoonden als voorzorgsmaatregel naar een ander huis in zone 4. Dit huis was op vier à vijf straten verwijderd van jullie oorspronkelijke huis.

U verliet Guatemala samen met M. op 24 september 2019 en op 25 september 2019 kwamen jullie aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals uw klacht bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Guatemala diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest uw onbekende belagers die u dreigberichten stuurden. Uw verklaringen tijdens heel uw persoonlijk onderhoud zijn echter weinig overtuigend of aannemelijk waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Nadat u reeds bedreigd was geweest bleef u nog even verder werken waardoor u ook het openbaar vervoer diende te nemen (CGVS p. 15). U negeerde de oproepen en berichten van uw belagers altijd en ging niet in op hun eisen. In dit opzicht is het dan ook vreemd dat ondanks dat uw belagers wisten op welke uren en waar u werkte, u nooit door hen werd benaderd (CGVS p. 16). U verklaart weliswaar dat u als voorzorgsmaatregel op een later uur probeerde te starten met uw werk. U kon echter niet altijd op een ander uur stoppen, waardoor u uw routine deels wel behield (CGVS p. 15). U wordt daarom gevraagd waarom u denkt dat u nooit werd benaderd gelet op uw lichtjes veranderde routine. U zegt dat u geen enkel idee heeft. U zegt dat u de afstand van de bus naar huis wel telkens al rennend aflegde (CGVS p. 16). Dat dit de reden zou zijn waarom uw belagers u niet konden benaderen is niet aannemelijk. Des te meer niet gezien het openbaar vervoer op zich in Guatemala zeer gevaarlijk is en er allerhande criminele activiteiten plaatsvinden op de bus zelf. Dat uw belagers per se betaling van u en M. eisten maar u op geen enkel moment onderschepten, terwijl ze dit redelijkerwijs wel hadden kunnen doen, is opmerkelijk. Het is eveneens vreemd dat uw belagers u geen berichten meer hebben gestuurd na 19 september en dat u na deze datum niets meer van uw belagers heeft vernomen; ook niet via via (CGVS p. 16). Dit is vreemd gezien u vanaf 23 augustus op bijna dagelijkse basis berichten en oproepen kreeg van hen (CGVS p. 13 en p. 17). Dat u (doods)bedreigingen had gekregen maar uw belagers u plots vanaf 19 september niet meer contacteerden, ondanks het feit dat u op geen enkel moment inging op hun eisen, is zeer vreemd. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient wat dit betreft ook nog te worden opgemerkt dat eveneens de wijze van opereren van jullie belagers vreemd is. Zo eisten zij een betaling van 50.000 Quetzales van jullie, legden zij jullie hiervoor meermaals een termijn op maar gaven ze jullie nooit instructies over de wijze waarop jullie de betaling zouden moeten uitvoeren (CGVS p. 17, zie documenten berichten). Dit is vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen over jullie reactie op de telefonische bedreigingen zijn voorts weinig overtuigend. U wordt gevraagd wat uw plan was los van het verlaten van Guatemala, gelet op de telefonische bedreigingen. U geeft opnieuw een vaag antwoord en zegt dat uw plan gewoon was om te vertrekken. U wilde uw leven niet riskeren (CGVS p. 17). Verder verklaart u dat jullie met de familie verhuisden naar een huis enkele straten verder (CGVS p. 4 en p. 5). U verklaart vreemd genoeg zelf in dit verband zelf dat jullie zich niet veiliger voelden gelet op de kleine afstand tussen jullie oorspronkelijke en nieuwe huis (CGVS p. 18). Wanneer u wordt gevraagd op welke manier deze verhuis, slechts enkele straten verder, u en uw familie veilig zou moeten stellen zegt u slechts dat u geen ander alternatief had (CGVS p. 19). U wordt gevraagd waarom u niet tijdelijk elders kon onderduiken, bijvoorbeeld in de hoofdstad. U antwoordt dat de hoofdstad geen optie was omdat daar ook bendes aanwezig zijn en jullie aan dezelfde risico's zouden worden bloot gesteld; namelijk afpersingen, ontvoeringen en moorden. U haalt met andere woorden slechts de algemene criminaliteit aan. U wordt er op gewezen dat u er niet per se problemen zou kennen indien u er tijdelijk zou verblijven en dat het risico alleszins minder lijkt dan te blijven op de plaats waar u reeds concrete doodsbedreigingen kende. U geeft een vaag en niet overtuigend antwoord en zegt dat u niet weet of u zich daar veiliger zou kunnen voelen. Misschien zou de situatie hetzelfde blijven of misschien zou het erger worden. Daar zijn namelijk dagelijks 'bepaalde gevallen' (CGVS p. 20). Dit is niet overtuigend.

Over de verhuis zelf van u en uw familie midden september leggen jullie voorts ook vage verklaringen af (CGVS p. 4 en p. 5). Zo dient te worden opgemerkt dat noch u, noch M. tijdens jullie vrije relazen verklaarden dat jullie midden september mee zijn verhuisd met jullie familie (CGVS p. 8-9 en CGVS 1923610 p. 9-10). Dat jullie beiden deze verhuis niet spontaan zouden vermelden is vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wanneer u vervolgens een eerste keer wordt gevraagd over deze verhuis te vertellen zegt u slechts dat het plaats vond in de periode dat u uw klacht had ingediend en gestopt was met werken. Gevraagd om te vertellen hoe uw familie dit heeft aangepakt, zegt u slechts dat ze een bezorgde familie waren en zich afvroegen wat ze konden doen. Jullie zijn gewoon van huis veranderd maar voelden zich niet veiliger gelet op de kleine afstand tussen de twee huizen. Gelet op uw vage antwoord wordt u gevraagd hoe jullie de verhuis op voorhand en ook op de dag zelf hebben geregeld. Wederom zegt u slechts dat jullie gewoon zijn weggegaan. Jullie namen mee wat jullie konden en probeerden te overleven. U wordt gevraagd op welke concrete manier jullie zijn verhuisd en hoe jullie jullie spullen van de ene naar de andere plaats hebben verplaatst. Ook op deze concrete vraag antwoordt u zeer vaag. U zegt slechts dat jullie niet al jullie goederen hebben meegenomen, maar enkel hetgeen jullie nodig hadden (CGVS p. 18). Gevraagd of jullie enige voorzorgsmaatregelen namen tijdens de verhuis, zegt u slechts vaag dat jullie zorgden voor elkaar en altijd in groep waren (CGVS p. 19). Dat u dermate moeite vertoont om op een concrete manier te antwoorden op de vragen, wijst niet op een doorleefde ervaring.

Voorts zijn de omstandigheden waarin u de politie contacteerde en klacht indiende weinig aannemelijk. Nadat u de politie en het Openbaar Ministerie een eerste bezoek had gebracht en klacht had

neergelegd, kreeg u onmiddellijk hierop een bedreiging van uw belagers. Ze zeiden tegen u dat ze wisten dat u naar de politie was geweest en zeiden dat u uw klacht diende in te trekken, gezien ze u anders eender waar zouden vermoorden (CGVS p. 8 en p. 13). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat u zich nadat u een doodsb bedreiging kreeg naar aanleiding van uw klacht, twee dagen later opnieuw naar het politiekantoor begaf met het openbaar vervoer (CGVS p. 13 en p. 14). Gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen nam omtrent uw bezoek, zegt u dat u heel snel bent gegaan en altijd keek of er mensen waren die u verdacht leken. U bent snel terug naar huis gegaan en omwille van deze reden is er niets met u gebeurd (CGVS p. 15). Het is redelijk te stellen dat de zagezegde voorzorgsmaatregelen die u nam niet ernstig te noemen zijn. Het feit dat u zich met het openbaar vervoer naar het politiekantoor begaf, brengt logischerwijs onvermijdelijk extra risico's met zich mee (zie supra). U wordt dan ook gevraagd hoe het komt dat u zich naar het kantoor durfde te begeven gezien u een bedreiging had gekregen om uw klacht niet verder te zetten. U zegt dat u er op stond om bescherming te krijgen en dat u wist dat, eens u zich in het kantoor bevond, u veilig was. Dit is weinig overtuigend, zeker gezien dit niets zegt over een vrees voor grotere problemen na het opnieuw raadplegen van de politie, temeer daar u wist dat zij mogelijks contacten hadden binnen de politie. Dat u verder de politie zelfs niet probeerde telefonisch te contacteren om bescherming te vragen, wat logischerwijs voor u een veel veiligere optie zou zijn geweest, roept nog meer vragen op (CGVS p. 15). Uw handelswijze waarop u hulp van de politie inriep is gelet op de vrees die u kende voor uw leven niet aannemelijk. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de bedreiging die volgde op uw klacht is het eveneens zeer vreemd dat dit niet iets was dat u besprak met M.. M. was tot op het moment van zijn persoonlijk onderhoud namelijk niet op de hoogte dat u bedreigd bent geweest met uw leven omdat u klacht had ingediend bij de politie. M. verklaarde in tegendeel zelfs dat uw belagers nooit iets hebben gezegd tegen u wat dit betreft. Dit is zeer opvallend, zeker gezien uit dit incident zou blijken dat jullie belagers contacten hebben binnen de politie en/of het openbaar ministerie. Dat jullie dit niet onderling zouden hebben besproken is weinig aannemelijk. Wanneer M. er op wordt gewezen dat u een bedreiging had gekregen omwille van uw klacht, geeft hij een niet overtuigende verklaring. Zo zegt hij dat hij niet alle berichten die u heeft ontvangen heeft gezien. Hij focuste zich meer op wat jullie belagers hem stuurden. Er wordt gevraagd aan M. hoe het komt dat de bedreiging naar aanleiding van de klacht niet iets is dat jullie samen besproken. Hij zegt slechts dat jullie andere uurroosters hadden en op andere momenten klacht zijn gaan indienen. Gezien hij niet antwoordt op de vraag wordt hem dezelfde vraag opnieuw gesteld. Wederom antwoordt hij niet op de vraag en zegt hij dat toen jullie de berichten hebben gekregen jullie onmiddellijk beslisten die plaats te verlaten. Gevraagd hoe het komt dat u niet tegen hem had gezegd dat u bedreigd was geweest omwille van uw klacht, antwoordt M. dat u hem slechts vertelde over de berichten die u in het begin ontving. Dit is geen antwoord op de vraag en overtuigt absoluut niet. M. wordt er op gewezen dat de berichten de oorzaak waren dat jullie Guatemala verlieten en wordt gevraagd hoe het komt dat jullie in dit licht de verdere verloop van de berichten die jullie ontvingen niet bespraken met elkaar. Opnieuw antwoordt M. niet op de vraag en zegt hij dat jullie aan het wachten waren op een reactie van de politie. Jullie gingen niet blijven spreken met elkaar over wat er ging gebeuren en dienden daar te vertrekken (CGVS 1923610 p. 12 en p. 13). Dat u nooit tegen M. gezegd zou hebben dat u met uw leven werd bedreigd omdat u klacht indiende bij de politie, en dat jullie belagers contacten hebben binnen de politie en/of het openbaar ministerie, is niet aannemelijk. Dat jullie voorts de inhoud van jullie berichten nooit hebben besproken met elkaar is gelet op jullie beweerde levensgevaarlijke situatie eveneens niet aannemelijk. Dat M. bovendien zulke vage en ontwijkende antwoorden geeft op de vragen die hem worden gesteld hieromtrent is zeer opmerkelijk. Deze zaken doen dan ook ernstig verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat M. tijdens zijn vrij relaas verklaarde eveneens berichten te hebben ontvangen nadat hij Guatemala verliet (CGVS 1923610 p. 10). Uzelf verklaart hieromtrent vreemd genoeg wanneer u er op wordt gewezen, dat u niet weet of u een ander bericht heeft gekregen sinds uw aankomst in België (CGVS p. 17). Wanneer M. na de pauze op zijn eerdere verklaringen berichten te hebben ontvangen na vertrek uit Guatemala wordt gewezen en gevraagd wordt hierover te vertellen, ontkent hij plots nog berichten te hebben ontvangen. Er op gewezen dat hij dat wel verklaarde tijdens zijn relaas, zegt hij opnieuw slechts dat hij na vertrek uit Guatemala geen berichten meer ontving. Gevraagd waarom hij dit dan wel verklaarde tijdens zijn relaas, zegt hij slechts: 'nee ik heb dat niet gezegd' (CGVS 1923610 p. 14). Een simpele ontkenning van eerdere verklaringen kan de ongeloofwaardigheid die de tegenstrijdigheid met zich meebrengt niet herstellen. Er wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts dient wat de veiligheid van jullie familie betreft te worden opgemerkt dat het vreemd is dat M. op zijn publieke Facebook profiel verschillende foto's van zichzelf, zijn vrouw en kinderen zou posten terwijl hij hen wilde beschermen tegen de kwaadwilligheid van jullie belagers. M. deed dit ook op een moment vlak nadat hij de bedreigingen kende (nl. 30 oktober 2019, zie documenten). M. wordt er op gewezen

dat hij verklaart dat zijn belagers misschien niet weten wie zijn familie is, maar dat hij hen door deze foto's wel de mogelijkheid biedt om zijn familie te identificeren. Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij in dit licht de foto's postte, geeft hij een nietszeggend antwoord. Hij zegt dat zijn belagers hem tekstberichten stuurden en dat hij hun manier van werken niet kent; hij kan niet uitleggen waarom. M. wordt gevraagd of hij zich niet bedacht dat het een risico zou kunnen vormen indien hij foto's in het openbaar post, waarop hij slechts antwoordt: 'ik had daar foto's van mijn vrouw sinds ik in Guatemala was' (CGVS 1923610 p. 16). Wederom is dit geen antwoord op de vraag. Dat M. familiefoto's op zijn publieke Facebook profiel zou posten terwijl hij repressies van zijn onbekende belagers vreesde, is – zeker gelet op het feit dat zijn vrouw en kinderen nog steeds in Zone 4 wonen- weinig aannemelijk en doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie algehele relaas (CGVS 1923610 p. 8).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan jullie vluchtrelaas, quod non, jullie niet kunnen aantonen als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar Guatemala. Immers, naast dreigende berichten via de telefoon, hebben jullie geen andere problemen gekend met jullie belagers. Nochtans bleven jullie nog een maand in jullie wijk wonen. Uw familie, die nog steeds in zone 4 in San Juan Sacatepequez woont, heeft geen problemen meer gekend met jullie belagers (CGVS p. 4 en p. 7). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Guatemala tal van 'copycat' groeperingen actief zijn die zich bezig houden met afpersing. Het grote verschil met bendes is echter dat deze copycats over het algemeen slechts dreigen, maar deze bedreigingen niet waar maken. Zij proberen slechts angst te zaaien over de bevolking en voordeel te halen uit het feit dat daden van afpersing in aantal zijn toegenomen en als 'normaal' worden beschouwd door de bevolking. De loutere berichten met de eis tot betalen die jullie hebben gekregen zijn onvoldoende om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft jullie problemen met de groepering georganiseerde burens zijn jullie verklaringen evenmin geloofwaardig. Zo is het opmerkelijk dat u initieel verklaarde dat uw familie nooit eerder enige problemen heeft gekend met bendeleden of met de georganiseerde burens, maar dat later het tegendeel waar blijkt te zijn (CGVS p. 6 en CGVS 1923610 p. 4). U wordt er op gewezen dat M. verklaarde problemen te hebben gekend met de georganiseerde burens waarbij zij jullie woning binnendrongen, hem sloegen en foto's van hem namen. U wordt gevraagd waarom u eerder verklaarde dat uw familie nooit eerder problemen had gekend met de georganiseerde burens. U geeft een vaag antwoord dat niet overtuigt. U zegt dat u op het moment van het gebeuren niet aanwezig was. Uw familie heeft u er over verteld, maar niet met veel details. U weet niet wat de georganiseerde burens met M. hebben gedaan. Bovendien vermeldde u dit incident niet omdat u er geen bewijzen van heeft. U wordt er op gewezen dat u wel degelijk wist dat M. problemen had gekend en wordt gevraagd waarom u dan zei dat uw familie nooit eerder problemen kende. Opnieuw zegt u slechts dat jullie geen bewijs hebben van dit incident (CGVS p. 10). Dat u een antwoord zou geven dat niet strookt met de waarheid, namelijk dat uw familie geen eerdere problemen kende, omdat u geen bewijzen heeft van het incident is niet aannemelijk. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident en eveneens aan uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen die M. kende wordt u vervolgens gevraagd hoe het komt dat jullie dit incident niet meer in detail met elkaar bespraken achteraf, gezien u verklaart niet te weten wat de georganiseerde burens met M. deden. U geeft een vaag antwoord en zegt dat uw familie heel bang was en dat uw moeder telkens huilde wanneer jullie er over spraken. Omwille hiervan probeerden jullie de problemen slechts achter jullie te zetten. Dit overtuigt niet. U wordt gevraagd of u zelf niet meer informatie van M. wilde hebben over dit incident, gelet op het feit dat jullie later dreigberichten kregen van onbekende personen. Plots zegt u, in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, dat M. u er gedetailleerd over heeft verteld. U wist dat de georganiseerde burens waren binnen gekomen en foto's hadden getrokken van hem. Jullie probeerden dit echter geheim te houden voor jullie moeder (CGVS p. 10). U wordt er op gewezen dat u eerder verklaarde dat M. u met weinig details over dit incident vertelde en dat u verklaarde niet te weten wat ze met hem hebben gedaan. U wordt gevraagd wat u daarmee bedoelde. U antwoordt dat M. het u later, toen hij rustiger was, heeft verteld maar dat hij er in die periode niet over wilde praten omdat hij bang was (CGVS p. 11). Gelet op uw eerdere verklaringen niet veel te weten over het incident is dit een nietszeggend antwoord. Uw verklaringen zijn dermate onsamenhangend en bovendien ook tegenstrijdig, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan dit incident en uw algehele geloofwaardigheid. M. heeft na dit incident geen concrete problemen meer gekend met de georganiseerde burens (CGVS 1923610 p. 6).

Wat betreft uw eigen problemen die u in het verleden kende met de georganiseerde burens dient het volgende te worden opgemerkt. Aanvankelijk verklaart u dat u nooit eerder in aanraking kwam met hen (CGVS p. 5). Eveneens verklaart u nooit eerder andere problemen te hebben gekend buiten diegene die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 6). Tijdens het

gesprek met M. blijkt echter dat u ongeveer drie jaar geleden werd geslagen door de georganiseerde burens (CGVS 1923610 p. 4 en p. 5). Wanneer u wordt gevraagd waarom u uw eerdere verklaring aflegde gezien M. vertelde dat u een keer door hen werd geslagen, ontkent u dat en zegt u dat ze enkel hem hebben geslagen. U wordt er nogmaals op gewezen en uitgelegd wat M. vertelde, waarop u zich het incident plots herinnert. U zegt dat u de vraag niet had begrepen en dacht dat u werd gevraagd of u een relatie met die mensen had (CGVS p. 9). Het is echter vreemd dat u zich dit incident niet spontaan herinnerde. Dit doet twijfel rijzen over de geloofwaardigheid ervan. Zelfs al zou dit incident werkelijk hebben plaats gevonden, dient te worden opgemerkt dat die mannen op zoek waren naar een andere persoon en dat u hierna nooit meer problemen heeft gekend met hen (CGVS p. 10). Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat het slechts een eenmalig en geïsoleerd incident betreft dat niet meer actueel is. Wat betreft dit incident kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer naar Guatemala worden afgeleid.

Verder valt op dat u verklaart dat u in een periode van 15 dagen in september, nadat u stopte met werken, besliste om het land te verlaten maar dat u uw paspoort aanvraag op 28 augustus (CGVS p. 6 en p. 7). U verklaart dat u uw paspoort aanvraag om te kunnen vluchten omwille van uw problemen (CGVS p. 9). U zegt dat u vòòr september er nog niet aan had gedacht om het land te verlaten (CGVS p. 7). U wordt daarom gevraagd hoe het komt dat u uw paspoort aanvraag op 28 augustus, gezien dit zelfs plaats vond vooraleer u een tweede bezoek aan de politie had gebracht. U antwoordt dat u dat had gedaan omdat u op dat moment veel ideeën in uw hoofd had. Indien u bescherming zou hebben gekregen van de politie, zou u niet zijn vertrokken (CGVS p. 20). Gelet op uw eigen eerdere verklaring is deze verklaring weinig overtuigend. Ook M. vroeg zijn paspoort op 28 augustus aan, één dag nadat hij klacht had ingediend bij de politie (CGVS 1923610 p. 11 en p. 14). Hij wist echter op dat moment zelfs niet dat u doodsb bedreigingen had gekregen omwille van de indiening van uw klacht, wat onmiddellijk de reden van zijn aanvraag in vraag stelt (CGVS 1923610 p. 13). Over de aanvraag van zijn paspoort verklaart hij slechts dat de angst groot was en dat het een moeilijk te nemen beslissing was (CGVS 1923610 p. 14). Dit is een vage verklaring. De datum van de aanvraag van jullie paspoorten doet daarom ook het vermoeden rijzen dat jullie andere reismotieven hadden dan het relaas dat jullie brengen in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Guatemala te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Guatemalteekse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De klacht bij de politie dient slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kan de geloofwaardigheid van de problemen op zich niet staven. Deze klacht is geheel gebaseerd op uw verklaringen en biedt geen enkele garantie op de waarachtigheid van de hierin beschreven feiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4,

§ 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïmpliceerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala" van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.6. Ten aanzien van de heer C.J.M.G. (hierna: tweede verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guatemalteekse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw tante, twee nichten en twee neven onder wie E. (E.A.C.B., CGVS xxx, O.V. xxx) in zone 4 gelegen in de stad San Juan Sacatepequez. In San Juan Sacatepequez zijn zowel de bende MS13 als bende 18 actief. De groepering 'georganiseerde burens' is eveneens aanwezig. U werkte sinds ongeveer 2016 voor een textielbedrijf. E. werkte sinds 2017 in het call center 'Teluz International'. Jullie verplaatsten zich beiden met het openbaar vervoer om naar het werk te gaan.

Ongeveer drie jaar geleden, in 2018, viel een groep van de georganiseerde burens uw appartement binnen. Ze waren op zoek naar een persoon die jullie niet bekend is en sloegen u terwijl ze u naar de verblijfplaats van deze persoon vroegen. Ze trokken ook foto's van u. Andere burens van de wijk werden toen ook geslagen door deze mannen. Nadat ze uw appartement verlieten kende u geen problemen meer met de mannen in kwestie.

Enkele maanden na het incident dat u kende, stond E. op de hoek van jullie woonst met enkele neven toen drie personen gekleed zoals de georganiseerde burens hen benaderden. Ze waren op zoek naar een bepaalde persoon. Ze vroegen aan E. en zijn neven wat zij daar deden, waarop zij antwoordden dat zij niks deden. De personen sloegen E. in het gezicht. Zijn neven werden niet geslagen.

Nadat E. stopte met zijn werk op 23 augustus 2019, zag hij dat hij enkele gemiste oproepen had van een onbekend nummer. Hij belde de persoon in kwestie niet terug. De volgende dag, op 24 augustus 2019, kreeg hij een eerste dreigbericht waarin zijn onbekende belagers hem vroegen waarom hij niet antwoordde. Ze zeiden dat ze wisten waar hij werkt, wat zijn uurrooster is en dat hij goed verdient. Hierop besliste E. om diezelfde dag na het werk klacht in te dienen bij de politie in San Juan Sacatepequez. De politie verwees hem door naar het Openbaar Ministerie, waar hij twee dagen later op 26 augustus 2019 naartoe ging. Kort hierop kreeg E. een bericht van zijn belagers waarin stond dat ze wisten dat hij naar de politie was gegaan en dat hij zijn klacht diende in te trekken, gezien ze hem anders zouden vermoorden. Zijn belagers zeiden hem eveneens dat indien hij niet zou antwoorden, ze schade zouden berokkenen aan u. Op 26 augustus 2019 werd ook u voor een eerste keer gecontacteerd door deze belagers door middel van een oproep die u niet beantwoordde. De volgende dag, op 27 augustus 2019, werd u eveneens bedreigd omdat u niet antwoordde. U ging diezelfde dag eveneens naar het politiekantoor om klacht in te dienen. Hierna ging u eveneens naar het Openbaar Ministerie. Kort hierop vroegen jullie belagers aan u een betaling van 50.000 Quetzales. U werkte hierna nog enkele dagen. Op 29 augustus 2019 begaf E. zich een tweede keer naar het politiekantoor om zich te informeren naar de stand van zaken. De politie antwoordde hem dat ze de zaak aan het onderzoeken waren. Na zijn bedreigingen te hebben gekregen werkte E. nog enkele dagen.

Gedurende de hele periode van 23 augustus 2019 tot en met 19 september 2019 kregen u en E. op bijna dagelijkse basis berichten en/of oproepen van uw belagers. Noch u, noch E. hebben hun oproepen of berichten ooit beantwoord.

Midden september verhuisden E., u en jullie familie met wie jullie samenwoonden als voorzorgsmaatregel naar een ander huis in zone 4. Dit huis was op vier à vijf straten verwijderd van jullie oorspronkelijke huis.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte neer evenals uw klacht bij het openbaar ministerie en bij de politie en een screenshot van dreigberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw neef E.. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Guatemala diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest uw onbekende belagers die u dreigberichten stuurden. Uw verklaringen tijdens heel uw persoonlijk onderhoud zijn echter weinig overtuigend of aannemelijk waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Nadat u reeds bedreigd was geweest bleef u nog even verder werken waardoor u ook het openbaar vervoer diende te nemen (CGVS p. 15). U negeerde de oproepen en berichten van uw belagers altijd en ging niet in op hun eisen. In dit opzicht is het dan ook vreemd dat ondanks dat uw belagers wisten op welke uren en waar u werkte, u nooit door hen werd benaderd (CGVS p. 16). U verklaart weliswaar dat u als voorzorgsmaatregel op een later uur probeerde te starten met uw werk. U kon echter niet altijd op een ander uur stoppen, waardoor u uw routine deels wel behield (CGVS p. 15). U wordt daarom gevraagd waarom u denkt dat u nooit werd benaderd gelet op uw lichtjes veranderde routine. U zegt dat u geen enkel idee heeft. U zegt dat u de afstand van de bus naar huis wel telkens al rennend aflegde (CGVS p. 16). Dat dit de reden zou zijn waarom uw belagers u niet konden benaderen is niet aannemelijk. Des te meer niet gezien het openbaar vervoer op zich in Guatemala zeer gevaarlijk is en er allerhande criminele activiteiten plaatsvinden op de bus zelf. Dat uw belagers per se betaling van u en M. eisten maar u op geen enkel moment onderschepten, terwijl ze dit redelijkerwijs wel hadden kunnen doen, is opmerkelijk. Het is eveneens vreemd dat uw belagers u geen berichten meer hebben gestuurd na 19 september en dat u na deze datum niets meer van uw belagers heeft vernomen; ook niet via via (CGVS p. 16). Dit is vreemd gezien u vanaf 23 augustus op bijna dagelijkse basis berichten en oproepen kreeg van hen (CGVS p. 13 en p. 17). Dat u (doods)bedreigingen had gekregen maar uw belagers u plots vanaf 19 september niet meer contacteerden, ondanks het feit dat u op geen enkel moment inging op hun eisen, is zeer vreemd. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient wat dit betreft ook nog te worden opgemerkt dat eveneens de wijze van opereren van jullie belagers vreemd is. Zo eisten zij een betaling van 50.000 Quetzales van jullie, legden zij jullie hiervoor meermaals een termijn op maar gaven ze jullie nooit instructies over de wijze waarop jullie de betaling zouden moeten uitvoeren (CGVS p. 17, zie documenten berichten). Dit is vreemd en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen over jullie reactie op de telefonische bedreigingen zijn voorts weinig overtuigend. U wordt gevraagd wat uw plan was los van het verlaten van Guatemala, gelet op de telefonische bedreigingen. U geeft opnieuw een vaag antwoord en zegt dat uw plan gewoon was om te vertrekken. U wilde uw leven niet riskeren (CGVS p. 17). Verder verklaart u dat jullie met de familie verhuisden naar een huis enkele straten verder (CGVS p. 4 en p. 5). U verklaart vreemd genoeg zelf in dit verband zelf dat jullie zich niet veiliger voelden gelet op de kleine afstand tussen jullie oorspronkelijke en nieuwe huis (CGVS p. 18). Wanneer u wordt gevraagd op welke manier deze verhuis, slechts enkele straten verder, u en uw familie veilig zou moeten stellen zegt u slechts dat u geen ander alternatief had (CGVS p. 19). U wordt gevraagd waarom u niet tijdelijk elders kon onderduiken, bijvoorbeeld in de hoofdstad. U antwoordt dat de hoofdstad geen optie was omdat daar ook bendes aanwezig zijn en jullie aan dezelfde risico's zouden worden bloot gesteld; namelijk afpersingen, ontvoeringen en moorden. U haalt met andere woorden slechts de algemene criminaliteit aan. U wordt er op gewezen dat u er niet per se problemen zou kennen indien u er tijdelijk zou verblijven en dat het risico alleszins minder lijkt dan te blijven op de plaats waar u reeds concrete doodsbedreigingen kende. U geeft een vaag en niet overtuigend antwoord en zegt dat u niet weet of u zich daar veiliger zou kunnen voelen. Misschien zou de situatie hetzelfde blijven of misschien zou het erger worden. Daar zijn namelijk dagelijks 'bepaalde gevallen' (CGVS p. 20). Dit is niet overtuigend.

Over de verhuis zelf van u en uw familie midden september leggen jullie voorts ook vage verklaringen af (CGVS p. 4 en p. 5). Zo dient te worden opgemerkt dat noch u, noch M. tijdens jullie vrije relazen verklaarden dat jullie midden september mee zijn verhuisd met jullie familie (CGVS p. 8-9 en CGVS 1923610 p. 9-10). Dat jullie beiden deze verhuis niet spontaan zouden vermelden is vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wanneer u vervolgens een eerste keer wordt gevraagd over deze verhuis te vertellen zegt u slechts dat het plaats vond in de periode dat u uw klacht had ingediend en gestopt was met werken. Gevraagd om te vertellen hoe uw familie dit heeft aangepakt, zegt u slechts dat ze een bezorgde familie waren en zich afvroegen wat ze konden doen. Jullie zijn gewoon van huis veranderd maar voelden zich niet veiliger gelet op de kleine afstand tussen de twee huizen. Gelet op uw vage antwoord wordt u gevraagd hoe jullie de verhuis op voorhand en ook op de dag zelf hebben geregeld. Wederom zegt u slechts dat jullie gewoon zijn weggegaan. Jullie namen mee wat jullie konden en probeerden te overleven. U wordt gevraagd op welke concrete manier jullie zijn verhuisd en hoe jullie jullie spullen van de ene naar de andere plaats hebben verplaatst. Ook op deze concrete vraag antwoordt u zeer vaag. U zegt slechts dat jullie niet al jullie goederen hebben meegenomen, maar enkel hetgeen jullie nodig hadden (CGVS p. 18). Gevraagd of jullie enige voorzorgsmaatregelen namen tijdens de verhuis, zegt u slechts vaag dat jullie zorgden voor elkaar en altijd in groep waren (CGVS p. 19). Dat u dermate moeite vertoont om op een concrete manier te antwoorden op de vragen, wijst niet op een doorleefde ervaring.

Voorts zijn de omstandigheden waarin u de politie contacteerde en klacht indiende weinig aannemelijk. Nadat u de politie en het Openbaar Ministerie een eerste bezoek had gebracht en klacht had

neergelegd, kreeg u onmiddellijk hierop een bedreiging van uw belagers. Ze zeiden tegen u dat ze wisten dat u naar de politie was geweest en zeiden dat u uw klacht diende in te trekken, gezien ze u anders eender waar zouden vermoorden (CGVS p. 8 en p. 13). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat u zich nadat u een doodsb bedreiging kreeg naar aanleiding van uw klacht, twee dagen later opnieuw naar het politiekantoor begaf met het openbaar vervoer (CGVS p. 13 en p. 14). Gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen nam omtrent uw bezoek, zegt u dat u heel snel bent gegaan en altijd keek of er mensen waren die u verdacht leken. U bent snel terug naar huis gegaan en omwille van deze reden is er niets met u gebeurd (CGVS p. 15). Het is redelijk te stellen dat de zagezegde voorzorgsmaatregelen die u nam niet ernstig te noemen zijn. Het feit dat u zich met het openbaar vervoer naar het politiekantoor begaf, brengt logischerwijs onvermijdelijk extra risico's met zich mee (zie supra). U wordt dan ook gevraagd hoe het komt dat u zich naar het kantoor durfde te begeven gezien u een bedreiging had gekregen om uw klacht niet verder te zetten. U zegt dat u er op stond om bescherming te krijgen en dat u wist dat, eens u zich in het kantoor bevond, u veilig was. Dit is weinig overtuigend, zeker gezien dit niets zegt over een vrees voor grotere problemen na het opnieuw raadplegen van de politie, temeer daar u wist dat zij mogelijks contacten hadden binnen de politie. Dat u verder de politie zelfs niet probeerde telefonisch te contacteren om bescherming te vragen, wat logischerwijs voor u een veel veiligere optie zou zijn geweest, roept nog meer vragen op (CGVS p. 15). Uw handelswijze waarop u hulp van de politie inriep is gelet op de vrees die u kende voor uw leven niet aannemelijk. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de bedreiging die volgde op uw klacht is het eveneens zeer vreemd dat dit niet iets was dat u besprak met M.. M. was tot op het moment van zijn persoonlijk onderhoud namelijk niet op de hoogte dat u bedreigd bent geweest met uw leven omdat u klacht had ingediend bij de politie. M. verklaarde in tegendeel zelfs dat uw belagers nooit iets hebben gezegd tegen u wat dit betreft. Dit is zeer opvallend, zeker gezien uit dit incident zou blijken dat jullie belagers contacten hebben binnen de politie en/of het openbaar ministerie. Dat jullie dit niet onderling zouden hebben besproken is weinig aannemelijk. Wanneer M. er op wordt gewezen dat u een bedreiging had gekregen omwille van uw klacht, geeft hij een niet overtuigende verklaring. Zo zegt hij dat hij niet alle berichten die u heeft ontvangen heeft gezien. Hij focuste zich meer op wat jullie belagers hem stuurden. Er wordt gevraagd aan M. hoe het komt dat de bedreiging naar aanleiding van de klacht niet iets is dat jullie samen besproken. Hij zegt slechts dat jullie andere uurroosters hadden en op andere momenten klacht zijn gaan indienen. Gezien hij niet antwoordt op de vraag wordt hem dezelfde vraag opnieuw gesteld. Wederom antwoordt hij niet op de vraag en zegt hij dat toen jullie de berichten hebben gekregen jullie onmiddellijk beslisten die plaats te verlaten. Gevraagd hoe het komt dat u niet tegen hem had gezegd dat u bedreigd was geweest omwille van uw klacht, antwoordt M. dat u hem slechts vertelde over de berichten die u in het begin ontving. Dit is geen antwoord op de vraag en overtuigt absoluut niet. M. wordt er op gewezen dat de berichten de oorzaak waren dat jullie Guatemala verlieten en wordt gevraagd hoe het komt dat jullie in dit licht de verdere verloop van de berichten die jullie ontvingen niet bespraken met elkaar. Opnieuw antwoordt M. niet op de vraag en zegt hij dat jullie aan het wachten waren op een reactie van de politie. Jullie gingen niet blijven spreken met elkaar over wat er ging gebeuren en dienden daar te vertrekken (CGVS 1923610 p. 12 en p. 13). Dat u nooit tegen M. gezegd zou hebben dat u met uw leven werd bedreigd omdat u klacht indiende bij de politie, en dat jullie belagers contacten hebben binnen de politie en/of het openbaar ministerie, is niet aannemelijk. Dat jullie voorts de inhoud van jullie berichten nooit hebben besproken met elkaar is gelet op jullie beweerde levensgevaarlijke situatie eveneens niet aannemelijk. Dat M. bovendien zulke vage en ontwijkende antwoorden geeft op de vragen die hem worden gesteld hieromtrent is zeer opmerkelijk. Deze zaken doen dan ook ernstig verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat M. tijdens zijn vrij relaas verklaarde eveneens berichten te hebben ontvangen nadat hij Guatemala verliet (CGVS 1923610 p. 10). Uzelf verklaart hieromtrent vreemd genoeg wanneer u er op wordt gewezen, dat u niet weet of u een ander bericht heeft gekregen sinds uw aankomst in België (CGVS p. 17). Wanneer M. na de pauze op zijn eerdere verklaringen berichten te hebben ontvangen na vertrek uit Guatemala wordt gewezen en gevraagd wordt hierover te vertellen, ontkent hij plots nog berichten te hebben ontvangen. Er op gewezen dat hij dat wel verklaarde tijdens zijn relaas, zegt hij opnieuw slechts dat hij na vertrek uit Guatemala geen berichten meer ontving. Gevraagd waarom hij dit dan wel verklaarde tijdens zijn relaas, zegt hij slechts: 'nee ik heb dat niet gezegd' (CGVS 1923610 p. 14). Een simpele ontkenning van eerdere verklaringen kan de ongeloofwaardigheid die de tegenstrijdigheid met zich meebrengt niet herstellen. Er wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts dient wat de veiligheid van jullie familie betreft te worden opgemerkt dat het vreemd is dat M. op zijn publieke Facebook profiel verschillende foto's van zichzelf, zijn vrouw en kinderen zou posten terwijl hij hen wilde beschermen tegen de kwaadwilligheid van jullie belagers. M. deed dit ook op een moment vlak nadat hij de bedreigingen kende (nl. 30 oktober 2019, zie documenten). M. wordt er op gewezen

dat hij verklaart dat zijn belagers misschien niet weten wie zijn familie is, maar dat hij hen door deze foto's wel de mogelijkheid biedt om zijn familie te identificeren. Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij in dit licht de foto's postte, geeft hij een nietszeggend antwoord. Hij zegt dat zijn belagers hem tekstberichten stuurden en dat hij hun manier van werken niet kent; hij kan niet uitleggen waarom. M. wordt gevraagd of hij zich niet bedacht dat het een risico zou kunnen vormen indien hij foto's in het openbaar post, waarop hij slechts antwoordt: 'ik had daar foto's van mijn vrouw sinds ik in Guatemala was' (CGVS 1923610 p. 16). Wederom is dit geen antwoord op de vraag. Dat M. familiefoto's op zijn publieke Facebook profiel zou posten terwijl hij repressies van zijn onbekende belagers vreesde, is – zeker gelet op het feit dat zijn vrouw en kinderen nog steeds in Zone 4 wonen- weinig aannemelijk en doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie algehele relaas (CGVS 1923610 p. 8).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan jullie vluchtrelaas, quod non, jullie niet kunnen aantonen als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar Guatemala. Immers, naast dreigende berichten via de telefoon, hebben jullie geen andere problemen gekend met jullie belagers. Nochtans bleven jullie nog een maand in jullie wijk wonen. Uw familie, die nog steeds in zone 4 in San Juan Sacatepequez woont, heeft geen problemen meer gekend met jullie belagers (CGVS p. 4 en p. 7). Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Guatemala tal van 'copycat' groeperingen actief zijn die zich bezig houden met afpersing. Het grote verschil met bendes is echter dat deze copycats over het algemeen slechts dreigen, maar deze bedreigingen niet waar maken. Zij proberen slechts angst te zaaien over de bevolking en voordeel te halen uit het feit dat daden van afpersing in aantal zijn toegenomen en als 'normaal' worden beschouwd door de bevolking. De loutere berichten met de eis tot betalen die jullie hebben gekregen zijn onvoldoende om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft jullie problemen met de groepering georganiseerde burens zijn jullie verklaringen evenmin geloofwaardig. Zo is het opmerkelijk dat u initieel verklaarde dat uw familie nooit eerder enige problemen heeft gekend met bendeleden of met de georganiseerde burens, maar dat later het tegendeel waar blijkt te zijn (CGVS p. 6 en CGVS 1923610 p. 4). U wordt er op gewezen dat M. verklaarde problemen te hebben gekend met de georganiseerde burens waarbij zij jullie woning binnendrongen, hem sloegen en foto's van hem namen. U wordt gevraagd waarom u eerder verklaarde dat uw familie nooit eerder problemen had gekend met de georganiseerde burens. U geeft een vaag antwoord dat niet overtuigt. U zegt dat u op het moment van het gebeuren niet aanwezig was. Uw familie heeft u er over verteld, maar niet met veel details. U weet niet wat de georganiseerde burens met M. hebben gedaan. Bovendien vermeldde u dit incident niet omdat u er geen bewijzen van heeft. U wordt er op gewezen dat u wel degelijk wist dat M. problemen had gekend en wordt gevraagd waarom u dan zei dat uw familie nooit eerder problemen kende. Opnieuw zegt u slechts dat jullie geen bewijs hebben van dit incident (CGVS p. 10). Dat u een antwoord zou geven dat niet strookt met de waarheid, namelijk dat uw familie geen eerdere problemen kende, omdat u geen bewijzen heeft van het incident is niet aannemelijk. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident en eveneens aan uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen die M. kende wordt u vervolgens gevraagd hoe het komt dat jullie dit incident niet meer in detail met elkaar bespraken achteraf, gezien u verklaart niet te weten wat de georganiseerde burens met M. deden. U geeft een vaag antwoord en zegt dat uw familie heel bang was en dat uw moeder telkens huilde wanneer jullie er over spraken. Omwille hiervan probeerden jullie de problemen slechts achter jullie te zetten. Dit overtuigt niet. U wordt gevraagd of u zelf niet meer informatie van M. wilde hebben over dit incident, gelet op het feit dat jullie later dreigberichten kregen van onbekende personen. Plots zegt u, in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, dat M. u er gedetailleerd over heeft verteld. U wist dat de georganiseerde burens waren binnen gekomen en foto's hadden getrokken van hem. Jullie probeerden dit echter geheim te houden voor jullie moeder (CGVS p. 10). U wordt er op gewezen dat u eerder verklaarde dat M. u met weinig details over dit incident vertelde en dat u verklaarde niet te weten wat ze met hem hebben gedaan. U wordt gevraagd wat u daarmee bedoelde. U antwoordt dat M. het u later, toen hij rustiger was, heeft verteld maar dat hij er in die periode niet over wilde praten omdat hij bang was (CGVS p. 11). Gelet op uw eerdere verklaringen niet veel te weten over het incident is dit een nietszeggend antwoord. Uw verklaringen zijn dermate onsamenhangend en bovendien ook tegenstrijdig, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan dit incident en uw algehele geloofwaardigheid. M. heeft na dit incident geen concrete problemen meer gekend met de georganiseerde burens (CGVS 1923610 p. 6).

Wat betreft uw eigen problemen die u in het verleden kende met de georganiseerde burens dient het volgende te worden opgemerkt. Aanvankelijk verklaart u dat u nooit eerder in aanraking kwam met hen (CGVS p. 5). Eveneens verklaart u nooit eerder andere problemen te hebben gekend buiten diegene die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 6). Tijdens het

gesprek met M. blijkt echter dat u ongeveer drie jaar geleden werd geslagen door de georganiseerde burens (CGVS 1923610 p. 4 en p. 5). Wanneer u wordt gevraagd waarom u uw eerdere verklaring aflegde gezien M. vertelde dat u een keer door hen werd geslagen, ontkent u dat en zegt u dat ze enkel hem hebben geslagen. U wordt er nogmaals op gewezen en uitgelegd wat M. vertelde, waarop u zich het incident plots herinnert. U zegt dat u de vraag niet had begrepen en dacht dat u werd gevraagd of u een relatie met die mensen had (CGVS p. 9). Het is echter vreemd dat u zich dit incident niet spontaan herinnerde. Dit doet twijfel rijzen over de geloofwaardigheid ervan. Zelfs al zou dit incident werkelijk hebben plaats gevonden, dient te worden opgemerkt dat die mannen op zoek waren naar een andere persoon en dat u hierna nooit meer problemen heeft gekend met hen (CGVS p. 10). Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat het slechts een eenmalig en geïsoleerd incident betreft dat niet meer actueel is. Wat betreft dit incident kan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer naar Guatemala worden afgeleid.

Verder valt op dat u verklaart dat u in een periode van 15 dagen in september, nadat u stopte met werken, besliste om het land te verlaten maar dat u uw paspoort aanvraag op 28 augustus (CGVS p. 6 en p. 7). U verklaart dat u uw paspoort aanvraag om te kunnen vluchten omwille van uw problemen (CGVS p. 9). U zegt dat u vòòr september er nog niet aan had gedacht om het land te verlaten (CGVS p. 7). U wordt daarom gevraagd hoe het komt dat u uw paspoort aanvraag op 28 augustus, gezien dit zelfs plaats vond vooraleer u een tweede bezoek aan de politie had gebracht. U antwoordt dat u dat had gedaan omdat u op dat moment veel ideeën in uw hoofd had. Indien u bescherming zou hebben gekregen van de politie, zou u niet zijn vertrokken (CGVS p. 20). Gelet op uw eigen eerdere verklaring is deze verklaring weinig overtuigend. Ook M. vroeg zijn paspoort op 28 augustus aan, één dag nadat hij klacht had ingediend bij de politie (CGVS 1923610 p. 11 en p. 14). Hij wist echter op dat moment zelfs niet dat u doodsb bedreigingen had gekregen omwille van de indiening van uw klacht, wat onmiddellijk de reden van zijn aanvraag in vraag stelt (CGVS 1923610 p. 13). Over de aanvraag van zijn paspoort verklaart hij slechts dat de angst groot was en dat het een moeilijk te nemen beslissing was (CGVS 1923610 p. 14). Dit is een vage verklaring. De datum van de aanvraag van jullie paspoorten doet daarom ook het vermoeden rijzen dat jullie andere reismotieven hadden dan het relaas dat jullie brengen in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Guatemala te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Guatemalteekse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De klacht bij de politie dient slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kan de geloofwaardigheid van de problemen op zich niet staven. Deze klacht is geheel gebaseerd op uw verklaringen en biedt geen enkele garantie op de waarachtigheid van de hierin beschreven feiten."

U haalt voor de rest tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Guatemala te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Guatemalteekse nationaliteit en herkomst die hier niet onmiddellijk worden betwist. De klacht bij de politie en het Openbaar ministerie dient slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas en kan de geloofwaardigheid van de problemen op zich niet staven. Iedereen kan namelijk een klacht indienen onafhankelijk of de feiten al dan niet werkelijk plaatsvonden. Hetzelfde geldt voor de dreigberichten. Zij kunnen de geloofwaardigheid van de problemen op zich niet staven, gezien zulke berichten kunnen worden nagebootst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te

nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel "(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)", alsook op een beoordelingsfout.

2.2. In hun verzoekschrift geven verzoekers vooreerst een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en zetten zij de "Principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming" uiteen die volgens hen van toepassing zijn. Vervolgens stellen verzoekers als volgt:

"B. Wat betreft de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en gebeurtenissen

Verzoekers volharden in hun relaas.

Het agentschap EASO heeft een studie uitgegeven over het onderzoek naar de geloofwaardigheid van relaas. In deze studie werden 4 indicatoren aangeduid' : 1. Interne coherentie, 2. externe coherentie, 3. voldoende detaillering en 4. waarschijnlijkheid. (EASO, p. 84)

Een relaas moet coherent zijn. Indien sommige aspecten onzeker of opmerkelijk kunnen zijn is dit niet noodzakelijk een reden om het relaas als ongeloofwaardig te bestempelen (EASO, p. 85). De verwachtingen op vlak van coherentie mogen niet oplopen tot de eis van perfectie.

Dat verzoekers onderling niet alle elementen van hun eigen ervaringen bespraken is misschien opmerkelijk, maar laat u nog steeds toe om hun relaas als geloofwaardig te achten.

Externe coherentie is onderzocht door de verklaringen van een verzoeker te vergelijken met de aanwezige documentatie.

Op dit vlak is de bijgebrachte informatie over de situatie in Guatemala, de aanwezigheid van bendes en de algemene situatie coherent met de verklaringen van verzoekers.

Detaillering is de derde indicator. Verwerende partij meent dat verzoekers onvoldoende in staat waren om hun verhuis gedetailleerd te beschrijven. Zij nodigen U Raad uit om hun verklaringen opnieuw te onderzoeken.

Waarschijnlijkheid is de vierde indicator. Gezien de inherente subjectiviteit moet deze indicator met voorzichtigheid worden gebruikt. Verwerende partij heeft deze indicator toegepast op verzoekers en meende dat het onwaarschijnlijk is dat zij niets meer van hun belagers hoorden, dat verzoeker zou blijven werken en dat hij met het openbaar vervoer terug zou keren naar het politiekantoor.

Verwerende partij heeft te veel gewicht gehecht aan dit gegeven en te weinig aan de landeninformatie over Guatemala.

Deze landeninformatie toont aan dat de bendes er een groot invloed op het dagelijks leven hebben (zie UNHCR guidelines, pp. 14 e. v.) met een steeds grotere aanwezigheid in rurale gebieden. Deze bende maken zich schuldig onder andere aan afpersingen. Zij oefenen een effectief controle op de bevolking, door middel van bedreigingen en geweld.

Het weigeren van een eis van de bende is gezien als een daad van verzet die aanleiding kunnen geven tot de moord van de persoon die zich tegen het gezag van de bende verzet, al dan niet met eerdere bedreigingen (zie UNHCR guidelines, p.p. 40-41).

Om al deze redenen moet verzoekers relaas geloofwaardig worden geacht en moet het statuut van vluchteling worden toegekend."

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers voeren aan dat zij door onbekenden werden bedreigd teneinde een geldsom te betalen. Zij stellen dat zij beiden in het verleden tevens werden bedreigd door de groepering “georganiseerde burens”. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er in Guatemala sprake is van wijdverspreid geweld.

Dit geweld wordt deels gepleegd door verschillende bendes en drugsorganisaties die daar zeer actief zijn. Zij maken zich schuldig aan gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Daarnaast maken de Guatemalteekse veiligheidsdiensten en de private veiligheidsdiensten zich ook schuldig aan geweld.

Burgers met een bepaald profiel kunnen worden gevisieerd door dit crimineel en politieel geweld. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen waarvan de bendes of andere georganiseerde criminele groeperingen menen dat zij zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen in bepaalde beroepsgroepen of in bepaalde posities die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes, personen van wie wordt vermeend dat zij banden hebben met een bende, LGBT-personen, kinderen, meisjes en vrouwen met specifieke profielen of in specifieke omstandigheden, bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, (inheemse) gemeenschapsleiders, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen, *et cetera* (UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers in Guatemala, januari 2018, p. 38 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*, p. 38). Het risico voor verzoekers moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hen mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Guatemala. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Guatemala, zoals beschreven in objectieve bronnen. Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade individueel en *in concreto* aannemelijk te maken.

6.3. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten voor: het paspoort, de identiteitskaart en een klacht bij de politie van eerste verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier van eerste verzoeker), en het paspoort, de identiteitskaart, de geboorteakte, een klacht bij de politie en het openbaar ministerie en een screenshot van dreigberichten van tweede verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier van tweede verzoeker). De paspoorten en identiteitskaarten van verzoekers en de geboorteakte van tweede verzoeker tonen hun nationaliteit en identiteit aan die heden niet worden betwist. De klachten bij de politie van verzoekers en de klacht bij het openbaar ministerie van tweede verzoeker zijn opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partijen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klachten of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat hun klachten inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instanties die ze noteerden. De screenshot van dreigberichten ontbeert bewijswaarde aangezien dergelijke screenshot door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kan worden aangemaakt.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan de voorgelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoekers geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.4. Na lezing van de administratieve dossiers treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissingen op terechte en pertinente gronden oordeelt dat verzoekers er niet in slagen

de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal terecht dat:

- eerste verzoeker nadat hij reeds was bedreigd geweest, nog met het openbaar vervoer naar zijn werk ging zonder dat hij werd benaderd. Dit klemmt des te meer daar het niet aannemelijk is dat de bedreigingen vanaf 19 september 2019 plots stopen, terwijl hij voordien sedert 23 augustus bijna dagelijks berichten en oproepen kreeg.
- het niet aannemelijk is dat verzoekers' belagers, wanneer zij een geldsom eisten, geen instructies geven over de wijze waarop deze geldsom moet worden overgemaakt.
- eerste verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over de voorzorgsmaatregelen die hij en zijn gezinsleden namen na de telefonische bedreigingen. Zo verhuisden zij weliswaar naar een huis enkele straten verder maar verklaart hij dat zij zich daar niet echt veiliger voelden, terwijl hij geen aannemelijke verklaring biedt waarom hij zich niet elders, zoals in de Guatemalteekse hoofdstad, vestigde. Dit klemmt des te meer daar eerste verzoeker er niet in slaagt doorleeft en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de wijze waarop hij met zijn familieleden verhuisde.
- het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker, die reeds een klacht indiende bij de politie waarna hij werd bedreigd teneinde deze klacht in te trekken, vervolgens een tweede klacht gaat indienen bij de politie en hiervoor van het openbaar vervoer gebruik maakt, terwijl hij zelfs geen poging ondernam om de politie telefonisch te contacteren.
- verzoekers onaannemelijke en uiteenlopende verklaringen afleggen over de informatie die eerste verzoeker aan tweede verzoeker verschaftte omtrent de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen nadat hij klacht had ingediend. In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal: *"Dat u nooit tegen M. gezegd zou hebben dat u met uw leven werd bedreigd omdat u klacht indiende bij de politie, en dat jullie belagers contacten hebben binnen de politie en/of het openbaar ministerie, is niet aannemelijk. Dat jullie voorts de inhoud van jullie berichten nooit hebben besproken met elkaar is gelet op jullie beweerde levensgevaarlijke situatie eveneens niet aannemelijk. Dat M. bovendien zulke vage en ontwijkende antwoorden geeft op de vragen die hem worden gesteld hieromtrent is zeer opmerkelijk. Deze zaken doen dan ook ernstig verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."*
- tweede verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over het al dan niet ontvangen van berichten nadat hij Guatemala had verlaten.
- het niet aannemelijk is dat tweede verzoeker foto's van zijn gezin op zijn publiek toegankelijk Facebookprofiel plaatst (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier van tweede verzoeker), hetgeen zijn belagers de mogelijkheid biedt om zijn gezin te identificeren, dat nog steeds in dezelfde wijk woont. Tweede verzoeker slaagt er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden.
- uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in de administratieve dossiers) blijkt dat er in Guatemala ook zogenaamde "copycats" actief zijn, die weliswaar bedreigingen uitsturen doch zonder deze waar te maken. Verzoekers werden nooit fysiek benaderd door de personen die hen enkel via elektronische weg bedreigden en hun familieleden hebben sedert hun vertrek geen problemen meer gekend.
- met betrekking tot de problemen met de groepering "georganiseerde burens", eerste verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn familie in het verleden nooit problemen heeft gehad met deze groepering, terwijl tweede verzoeker stelt dat deze groepering in het verleden wel degelijk zijn huis binnendrong en hem sloeg. Verzoekers slagen er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor deze inconsistentie. Dit klemmt des te meer daar de verklaringen van eerste verzoeker over het incident met "georganiseerde burens" waarbij tweede verzoeker zou zijn betrokken, dermate onsamenhangend en tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien herinnerde eerste verzoeker aanvankelijk niet dat hij zelf ook ooit in aanraking kwam met "georganiseerde burens", hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Hoe dan ook betreft dit incident met eerste verzoeker een eenmalig, geïsoleerd incident dat niet actueel is.
- de verklaringen van verzoekers over het moment waarop zij hun paspoort aanvroegen onverzoenbaar zijn met hun vluchtrelaas.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

Verzoekers komen immers niet verder dan te verwijzen naar het rapport "*Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*" van EASO. Dit betreft evenwel louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie. Op zich volstaat een verwijzing naar dit rapport dan ook niet teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen en/of hun vluchtrelaas alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Nergens in de bestreden beslissingen wordt de verwachting geponeerd dat verzoekers' relaas dient te voldoen aan "*de eis van perfectie*" en evenmin blijkt dat dit anderszins wordt verwacht.

Waar zij stellen: "*Dat verzoekers onderling niet alle elementen van hun eigen ervaringen bespraken is misschien opmerkelijk, maar laat u nog steeds toe om hun relaas als geloofwaardig te achten*", dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Daarenboven kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat wanneer twee verzoekers om internationale bescherming zich beroepen op dezelfde vluchtmotieven, zij elkaar terdege informeren over hetgeen hen persoonlijk is overkomen, teneinde aldus een zo correct mogelijke inschatting te kunnen maken van hun individuele veiligheidssituatie. Dat verzoekers zulks hebben nagelaten, zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Waar verzoekers stellen: "*Verwerende partij meent dat verzoekers onvoldoende in staat waren om hun verhuis gedetailleerd te beschrijven. Zij nodigen U Raad uit om hun verklaringen opnieuw te onderzoeken.*", komen zij niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen zonder de motieven dienaangaande in de bestreden beslissingen *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoekers nog stellen: "*Waarschijnlijkheid is de vierde indicator. Gezien de inherente subjectiviteit moet deze indicator met voorzichtigheid worden gebruikt. Verwerende partij heeft deze indicator toegepast op verzoekers en meende dat het onwaarschijnlijk is dat zij niets meer van hun belagers hoorden, dat verzoeker zou blijven werken en dat hij met het openbaar vervoer terug zou keren naar het politiekantoor.*

Verwerende partij heeft te veel gewicht gehecht aan dit gegeven en te weinig aan de landeninformatie over Guatemala.

Deze landeninformatie toont aan dat de bendes er een groot invloed op het dagelijks leven hebben (zie UNHCR guidelines, pp. 14 e. v.) met een steeds grotere aanwezigheid in rurale gebieden. Deze bende maken zich schuldig onder andere aan afpersingen. Zij oefenen een effectief controle op de bevolking, door middel van bedreigingen en geweld.

Het weigeren van een eis van de bende is gezien als een daad van verzet die aanleiding kunnen geven tot de moord van de persoon die zich tegen het gezag van de bende verzet, al dan niet met eerdere bedreigingen (zie UNHCR guidelines, p.p. 40-41)."

kan dienstig worden verwezen naar het gestelde sub 6.2. waaruit blijkt dat (crimineel) bendegeweld in Guatemala wijdverspreid is en dat verschillende categorieën personen een risicoprofiel hebben, doch dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om *in concreto* een individuele bedreiging aannemelijk te maken. Verzoekers kunnen dan ook niet volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie teneinde de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen overigens terecht vast dat het openbaar vervoer in Guatemala gevaarlijk is zodat het des te meer onaannemelijk is dat verzoekers na het ontvangen van doodsb bedreigingen nog steeds met het openbaar vervoer naar hun werk gaan en/of naar het politiekantoor gaan om er klacht in te dienen.

Voor het overige komen verzoekers in hun verzoekschrift niet verder dan theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in hun vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. De voormelde motieven uit de bestreden beslissingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekers niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

6.6. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet Guatemala te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekers naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala"* van januari 2018 waarnaar beide partijen verwijzen: *"Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Guatemalan asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information."* (p. 39, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers' individuele omstandigheden. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

6.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

6.9. De Raad ontwaart in de rechtsplegingsdossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerd geweld in Guatemala wijdverspreid en ernstig is.

Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendegeweld in Guatemala, voornamelijk gepleegd door Barrio 18 en Mara Salvatrucha, hoe wijdverspreid ook, uit zijn aard en of vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in Guatemala zo zou zijn dat het bendegeweld een hoog percentage van de bevolking treft, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalteekse samenleving en het Guatemalteekse grondgebied, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat "most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR guidelines, p. 57).

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals geld, wraak, macht, *et cetera*.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In de zin wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en/of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas tonen verzoekers niet aan dat zij vroeger vervolgd zijn geweest. Derhalve kunnen zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

9. Gelet op hetgeen voorafgaat kan geenszins aangenomen worden dat de rechten van verdediging van verzoekers geschonden zijn. Daarenboven laten zij na uiteen te zetten op welke wijze zij hun rechten van verdediging geschonden achten.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS